

[Paul Holt.]

fra den højttærede Justitsminister, fremgaar det, at en saadan Resocialisering virkelig er i Gang, og man kan derfor stille det Spørgsmaal, om det er nødvendigt at gennemføre en særlig Lov om Tilbagegivelse af visse Rettigheder, saaledes som det er foreslaaet i det foreliggende Lovforslag.

Skal man gennemføre en saadan Lov, er det af overmaade stor Betydning, at der er en almindelig Enighed til Stede. Jeg beklager derfor meget, at det trods de ret langvarige Forhandlinger, der har været ført om denne Sag, ikke er lykkedes at tilvejebringe denne omfattende Enighed.

Nu foreligger dette Lovforslag, og man bør derfor efter min Mening tage Stilling til netop det her foreliggende ud fra en saglig Bedømmelse. Vi kan for vort Vedkommende tiltræde, at der ogsaa fra Lovgivningsmagts Side gøres noget for at fremme Resocialiseringen. Det drejer sig om noget særligt, om et stort Antal Statsborgere i Danmark, som man paa en eller anden Maade maa føre ind i det almindelige Erhvervsliv, og Lovforslaget vil formentlig kunde fremme noget saadant.

Det maa fastslaas med stor Tilfredsstillelse, at der fra den højttærede Justitsministers Side aldrig har været Tale om at stille Forslag om en almindelig Amnesti. Megen af den Diskussion, der har været ført om hele dette Spørgsmaal, har hvilet paa en ikke tilstrækkelig Klarhed over, hvad Tanken gik ud paa. Man har rundt omkring protesteret heftigt mod Forslaget om Amnesti, men der har ikke været Tale om et saadant Forslag fra Regeringen. Det vilde ogsaa have været umuligt at faa det gennemført. Det drejer sig her om Tilbagegivelse af visse begrænsede Rettigheder.

Med Hensyn til de i Lovforslaget nævnte Rettigheder kan vi for vort Vedkommende godt tænke os at støtte det, der rent principielt er fremdraget i § 1. Dog vil der ogsaa der være Enkeltheder, som det vel vil være rigtigt at drøfte nærmere i et Udvalg. Blandt de Rettigheder, der er nævnt, som eventuelt skal kunne tilbagegives ifølge § 1, er f. Eks. nævnt Beværterbevilling. Det er dog vist et Spørgsmaal, om det er helt paa sin Plads.

De største Betæneligheder vedrørende det foreliggende Lovforslag nærer vi for vort Vedkommende ved den foreslaaede § 3. Naar man ser dette Forslag, maa man na-

turligvis erkende, at den højttærede Minister har forsøgt at give snævre Rammer for Justitsministerens Ret til Dispensation i de her omhandlede Tilfælde, men man maa dog ogsaa tage med i Betragtning, at de Personer, der her er nævnt, i den almindelige Befolknings Øjne i stor Udstrækning falder sammen med Tjenestemænd, og hvis Tjenestemænd havde gjort sig skyldig i de her nævnte Forseelser, vilde de ifølge den Lov, der er vedtaget derom, have mistet deres Stillinger. Det forekommer mig at være ret betænkeligt, det, der her er foreslaaet, om Tilbagegivelse af Rettigheder, Ret til Praksis for Sagførere, Læger o. lign., og i alt Fald vil det være paa sin Plads, om man kunde faa nogle nærmere Oplysninger om, hvilken Virkning en saadan Bestemmelses Gennemførelse vilde faa.

Som Helhed maa man vist have Lov til at sige, at den Lov, der blev vedtaget vedrørende Udrensning, den saakaldte Forræderilov, var en retfærdig Lov, og det er derfor overmaade vigtigt, at det af Lovgivningsmagten bliver betonet, at det Lovforslag, der her er fremsat, ikke paa noget Punkt skal kunne bruges mod den oprindelige Lov, saaledes at det ikke vil kunne siges, at Rigsdagen ved denne Lovgivning giver Udtryk for en Fortrydelse af en eller anden Art. Det er en ensidig Naadeshandling, det her drejer sig om. Som det blev sagt af enkelte tidligere Ordførere: Der er ingen Grund til at give en Undskyldning for de Love, som Rigsdagen har vedtaget tidligere.

Det er mit Haab, at man gennem en Behandling i et Udvalg maa kunne overvinde de Vanskeligheder, der er peget paa her, saaledes at man kan naa frem til en større Enighed; end der maaske netop nu er til Stede. Jeg vil derfor tillade mig at foreslaa, at denne Lov i Lighed med alle de andre Love af denne Karakter, kommer til Behandling i et 17 Mands Udvalg.

Søren Olesen:

Vort Parti har tidligere givet Udtryk for, at det mente, at man havde inddraget for mange af de mindre Forseelser under Straffelovstillægget, saaledes at der blev dømt en Del Personer, som ikke kunde siges at have gjort sig skyldig i direkte Forbrydelser, men havde givet en vis Tilslutning til den fjendtlige Magt, som havde besat Landet, og det er ogsaa min Opfattelse, at man, saaledes som Loven er blevet prak-